

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Ivdiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Epitaphia infamia vel ab alijs, vel ab ipsis sepultis facta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

pariebatur. Capulum itaque duo vel tres vilissimi homunciones-
sanibus tractum in sacello ad id extructo deposuerunt. Quibus
vix inde digressis, fulmen de caelo cecidit, combussitque primū
maiorum insignia, per parietes vndique suspensa, tum ipsum
etiam cadauer, relictis solis ossibus Auernali fuligine inductis,
in cinerem redegit. Quid prodest tantā pompā ad infernum
properare, si cadauer effertur, nec sepulchro quidem & vermi-
bus dignum? Plerumque etiam à dæmone, inter blasphemand-
um, aut alia scelera abrepti, insepulti manent, postquam eos
malus spiritus in scopulos, aut solitudines abiecit, indignos,
quos terra tegat, & in sinum suum recipiat.

Eiuscemodi pœnam, aut certè infame sepulchrum se pro-
mereri, quidam ipsā vitā suā testantur, inter quos fuit ille, qui
nullo non se extulit die, ille, inquam, nominatus Pacuvius, qui Sy-
riam vsu suam fecit, cū vino, & illis funereis epulis se sepelif-
set, quasi sibi parentaret. Sic enim in cubiculum ferebatur à
cœna, vt interplausus exolutorum hoc ad symphoniam cane-
retur: *Becloux, Becloux*. Quā multi quotidie vino semet ipsos,
& alios sepehunt, vt sepeliant conscientiam latrantem? Sed fru-
stra, reuiuiscit enim iste canis latrans, quoties crapulam edor-
mierunt. Alij vel ipsi sepulchro suo epitaphium imponunt, vel
ab alijs impositum ferunt, quo eorum facinora & produntur,
& iustissimè puniuntur. Notissima est epigraphe Sardanapali.
Vulgò ab ipsis etiam potatoribus iactatur illud vini probi aman-
tis elogium: *Propter Est, Est, meus dominus mortuus est*. Crebrò
etiam citatur illud: *Hic N. QUIESCIT, QUI IN VITA SUA
NUMQUAM QUIESCERE POTUIT*. Rauennatis etiam cuiusdam
libidinosisimæ feminae monumentum Rauennæ conspicitur
cū tali inscriptione. *F. I. DICAT, CINERES ET OSSA LAODICEÆ* Philip. Ca-
PHILOCAPTÆ HIC SITA SVNT, PERPETVÆ MEMORIÆ FACTI, merat. Cen-
ET INFAMIE CAVSSA. QVÆ INSATIABILI VENERE EXHAU- tur. i. horat.
STA SVBTER VIVO VIRO MORTVA EST. VIXIT ANN. XXIII. subsecinat.
MENSES VIII. DIES III. INFELICISSIMI PARENTES, TACITO cap. 96.
NOMINE, EXTRA SORTEM; AD RVDERA POSVERE. O VORA-
GINEM EXVRIENTEM! Hæc Epitaphia alij alijs scripserunt.
Videamus nunc nouum Sardanapalum, animulæ suæ vagulæ,
VVVV 2 blandu-

III.

blandulæ, ad ignota loca abeunti vaticinantem. Aeneas Syluius recenset hanc historiam: Comes Celeria amore scorti furens uxorem suam vitâ priuarat. Quo patrato scelere, tantis deinceps tenebris fuit inuolutus, vt nullam prorsus ampliùs rerum diuinarum humanarumque duceret rationem. Ad extremum, vt semper in peius proficiunt scelerati, eò dementiæ ruit, vt infamem, etiam nonagenarius, vitam ageret inter meretrices. Hunc vt Alphonsus ad meliorem frugem reduceret, captata opportunitate, ita est affatus: *Audi senex, tempus est, vt in tam grandi arate, te moriturum esse cogites, & de sepulchro agas. Cui Comes responsum dedit, quod à Christiano non exspectasset, sed à desperatissimo parricida. Dixit enim, se de sepulchro vtique cogitare, iussisse enim se, vt sepulchro suo marmoreo inscriberetur: HÆC MIMI PORTA AD INFEROS. QUID ILLIC REPERTVRVS SIM, NESCIO. HOC SCIO, EX HIS, QVÆ RELIQVI, NIHIL ME ME- EVM TVLISSE: NEQVE QVOD EDI, BIBI, QVODQVE INEXHA- STA VOLVPTAS ABSVMPSET, QVIDQVAM PERCIPERE. Tali elogio, qui sepulchrum viuens ipse honorat, an non dignus est, quo se dignum ipse iudicauit? Immo an non & DEVS meritò eiusmodi hominibus ignominia apponit monumentum? Sicut apposuit Canonico illi, qui fusili are, in sepulchrali lapide, iusserat exprimi effigiem sui, ante Christi crucifixi imaginem genua flectentis, atque ex ore hæc verba fundentis: MISERERE MEI DEVS. Altero enim post eum sepulcrum die, ceteris omnibus deletis, solum initium relictum est istorum verborum, MISER, quasi ipse ore suo, suam miseriam fateri cogeretur, quam eum meruisse, sciuerant, quicumque vitam eius non ignorabant. Femina quoque tale ad tumulum Deus apposuit monumentum.*

Virgil. lib. 2.
Æneid.
Fortunat. Ep.
in vita S. Mar-
celli apud
Zachar. Lip-
pel. 1. No-
uemb.

Sicut enim quondam scelus expendisse merentem

Laocoonta ferunt,

ita de nobili quadam matrona, in vita S. Marcelli Parisiensis Episcopi narratur, quæ per omnem ferè vitam nefaria libidinis contagione turpiter polluta, tandem obnoxia crimini à vita excessit, cuius cadaver in tumulum illatum serpens immanissimus frequentare cepit: credo vt quam viuentem in crimen pertraxerat, mortuam etiam suâ sanitiâ penitus depasceret. Hoc cognito, Beatus Marcellus cum serpente pugnat-

gnaturus ad locum accessit: cumq; coluber de silua ad tumulum, obuia Marcello, rediret, cepit supplici capite & blandiente cauda veniam precari. Tunc vir sanctus, baculo caput eius ter percutiens, belluam recedere iussit. Ille sanctissimi viri imperio nequaquam resistere ausus fugam cepit, quem populus, precedente pontifice, tribus ferè millibus secutus est. Deinde acriore increpatione adhibita: Ab hac, inquit, die, aut deserta tene, aut in mare te demergito: moxq; dimissa bellua euauit, & populum incredibili gaudio exultantem, & Domino laudes concinentem reliquit. Nempe spiritus seductor, antiqua arte, exuuiis serpentis rursus induit, & cuius animam tenebat, in Acheronte alligatam, illius etiam corpus volebat possidere, egregius sepulchri custos.

Paulò grauius punita est altera femina, de qua apud Cæsarium quidam ita loquitur: Dicam vobis rem terribilem, qua meis temporibus in mea villa contigit: Erat ibi puella quadam bene nata, & diuitum filia, sed ita iracunda, ita contentiosa, atq; clamosa, ut vbi-cumq; esset, siue in domo, siue in Ecclesia, ibi rixas suscitaret, & beatum se iudicaret, qui euadere posset flagellum lingue illius: tandem defuncta est, & in atrio Ecclesie sepulta. Manè venientes ad Ecclesiam, vidimus tumbam eius, ad instar fornacis, fumum eructantem: unde exterriti, & videre volentes, quid hoc portenderet, terram eiecimus, & ecce, medietatem corporis superiorem ignis consumpserat, inferior verò pars ab umbilico & deinceps illaesa apparuit. Luculentum scilicet indicium Deus in eiusmodi sepulchris ostendit, quid tales meruerint sepulti. Cuius rei etiam D. Gregorius hoc exemplum narrat. Terribile etiam quiddam in Valeria Provincia contigisse, vir vita venerabilis Maximianus Syracusanus Episcopus, qui diu in hac vrbe meo monasterio praeuit, narrare consuevit, dicens: Quidam Curialis illic sacratissimo Paschali Sabbato iuenculam cuiusdam filiam in baptismo suscepit. Qui post ieiunium domum reuersus, multoq; vino inebriatus, eandem filiam suam secum manere petiit, eamq; nocte illa, quod dictu nefas est, perdidit. Cumq; facto mane surrexisset, reus cogitare cepit, ut ad balneum pergeret, ac si aqua balnei lauaret maculam peccati. Perrexit igitur, lauit, cepitq; trepidans Ecclesiam ingredi. Sed si tanto die non iret ad Ecclesiam, erubescerebat homines: si verò iret, pertimescebat iudicium DEI. Vicit

IV.

Cæsarius l. 4.
cap. 22.S. Gregorius
lib. 4. Dial.
cap. 32.

Vvvv 3

itaq;